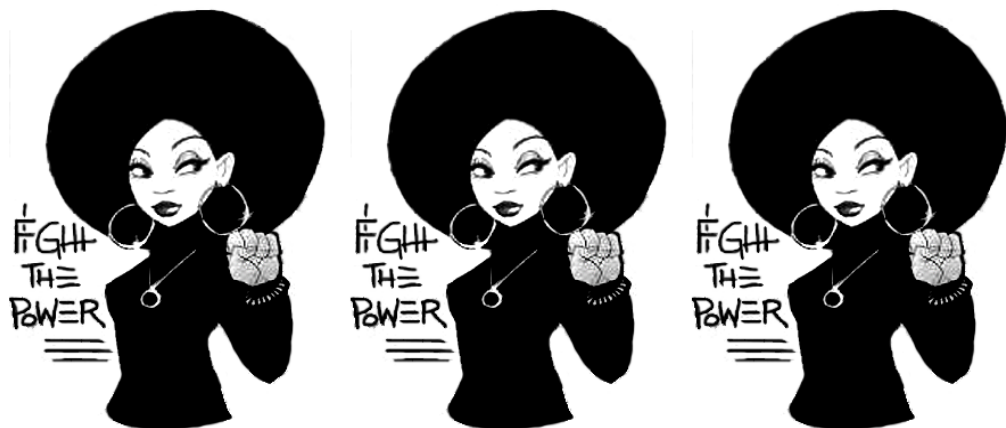

Παρ'όλα αυτά συμμετείχαμε κι εμείς σε πολιτικές διενέξεις διότι προφανώς μας αφορούσαν σχεδόν πάντα τα ζητήματα συν τ'ότι είχαμε τον φόβο αυτά που λέμε μην ξεφύγουν απ'το περιεχόμενό τους, που είναι οι αυτοοργανωμένοι ταξικοί αγώνες στις σχολή κι όχι μία απολιτική συνέλευση που θα συζητάμε οριζόντια και αντιεραρχικά για το αν οι υπολογιστές θέλουμε να έχουν matlab ή mathematica.

Τι θα γίνει τελικά με τη μορφή του αγώνα μας:

Η εκδήλωση αυτή που καλούμε είναι άλλο ένα μέσο για να βρεθούμε και να κουβεντιάσουμε πάνω στα ζητήματα που θίξαμε παραπάνω και ότι μας απασχολεί σε σχέση με αυτά, αλλά και ένας τρόπος να τα βάλουμε κάτω όλοι μαζί και ο καθένας μόνος του και να κάνουμε τον απολογισμό μας, να δούμε τα λάθη, τα σωστά και τη σημασία τους, να σκιαγραφήσουμε τα πιθανά επόμενα βήματά μας.

Η φράση “έτοιμα πακέτα λύσεων” που αναγράφεται στην αφίσα δεν γράφτηκε τυχαία κι αυτό γιατί αφ'ενός ούτε εμείς οι ίδιοι έχουμε λήξει αυτά που θέλουμε να κάνουμε αλλά και αφ'ετέρου έχουμε μπουχτίσει από έτοιμες συνταγές αγώνα και θέλουμε να ξεφύγουμε απ'τα στενά όριά τους. Θέλουμε οι αγώνες, ο λόγος και η δράση όσων αγωνίζονται να προκύπτουν από τους ίδιους και επομένως να είναι πραγματικά κτήμα τους.

e-mail: essemfe@espiv.net

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΣΧΗΜΑ **ΕΣΣΕΜΦΕ**

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ "Τι θα γίνει με τη μορφή του αγώνα μας" ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΣΧΗΜΑ

Γενικές Συνελεύσεις

Από τότε που πατήσαμε το πόδι μας στη σχολή και συγκεκριμένα στη Γενική Συνέλευση του συλλόγου, πέφτουμε συνεχώς -ή συμμετέχουμε οι ίδιοι- σε πηγαδάκια που συζητούν τους λόγους για τους οποίους δεν τους κάλυπτε.

Άλλες φορές ακούμε συμφοιτητές μας να παραπονιούνται που συζητάμε πολιτικά ενώ θα έπρεπε το βασικό ζήτημα να είναι τα μαθηματα και τι χρώμα θα έχουν οι κουρτίνες, άλλοι να παραπονιούνται γιατί δεν είμαστε όλοι μαζί “ενωμένοι, αφού τα ίδια θέματα μας καίνε”, άλλοι γιατί υπάρχει πολύ τσιγάρο στην ατμόσφαιρα. Μέσα σε όλους αυτούς υπάρχουν (και μέσα σε αυτούς κι εμείς) κάποιοι που θέλουν οι Γ.Σ. να είναι όργανο πολιτικής κουβέντας, ζύμωσης και μέσο αποφασιστικών και κινηματικών δράσεων και γι' αυτό κάτι τους χαλάει στην όλη διαδικασία όπως την ζούμε.

Για την ακρίβεια, δεν μπορούμε να δούμε τον εαυτό μας σε μία διαδικασία με συγκεκριμένους και συννενοημένους από πριν ομιλητές, με λόγο και δράσεις που έρχονται σεβριρισμένοι σε πακέτα. Δεν μας αρέσει να θέλουμε να κάνουμε συγκεκριμένες προτάσεις πάνω σε δράσεις και να μην γίνεται αλλά και ο λόγος επίσης να μονοπωλείται από μερικούς. Βέβαια, η ευθύνη δεν βαραινεί μόνο αυτούς αλλά και όλους εκείνους (συμπεριλαμβανομένων και εμάς κιόλας) που άλλες φορές δειλιάζαμε να μπλεχτούμε στην διαδικασία σωπαίνοντας αλλά και όλους εκείνους που αναθέτουν πλήρως την “βαριά” δουλειά στους “ειδικούς”.

Πλαίσιο

Ίσως είναι το δυσκολότερο κομμάτι που θα μπορούσαμε να περιγράψουμε πολιτικά. Για να τα πάρουμε απ'την αρχή, “πλαίσιο” ονομάζουμε τη σχέση περιεχομένου-δράσεων η οποία είναι ολοκληρωμένη πολιτικά και πολλές φορές μαξιμαλισμένη. Η κατάληξη του πλαισίου αποτελείται από ένα σύνολο δράσεων πλήρως αδιαχώριστων από το περιεχόμενο αλλά και μεταξύ τους.

Είναι αλήθεια ότι δεν μας ενοχλεί αυτό καθ'εαυτό. Κάθε δράση που γίνεται, κάθε απόφαση που λαμβάνεται θα πρέπει να έχει και την αντίστοιχη δικαιολόγηση, τις αντίστοιχες αιτίες για τις οποίες γίνεται. Όμως αυτά τα πλαίσια είναι κτήμα ποιων τελικά; Ενός σχήματος; Όλων των φοιτητών που θέλουν να αγωνιστούν; Ή μήπως είναι απλώς γεννήματα συννενοήσης μερικών ομάδων; Το 2ο πάντως δεν είναι, σίγουρα!

Όσες φορές έχουν γίνει παρεμβάσεις από φοιτητές ενάντια στα πλαίσια έχει σηκωθεί τεράστιο τείχος απέναντί τους, από τις παρατάξεις της ΔΑΠ και της ΠΑΣΠ μέχρι τα σχήματα της κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Για τους πρώτους δεν θα μιλήσουμε μιας και τους θεωρούμε κάτι σαν ξενιστή στο κύτταρο του κινηματος ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και εξάλλου γνωρίζουμε τις κομματικές λογικές που τους διέπουν. Θέλουν διαδικασίες νεκρές, παρηκμασμένες, με μόνη πολιτική διάσταση την αποδοχή κάθε παρέμβασης της οποιας κυβέρνησης στο Πανεπιστήμιο ή τη συλλογή ψήφων για την ενίσχυση της εκάστοτε κεντρικής εξουσίας του ενός ή του άλλου.

Όσον αφορά την αριστερά, έχουμε πολύ ζουμί να πούμε. Βασικότερη λογική της για την υπεράσπιση των πλαισίων είναι η λογική της “ηγemonίας”. Ανέκαθεν η λενινιστική λογική ήθελε τις κομμουνιστικές οργανώσεις, ομάδες, σχήματα να είναι πρωτοπορεία στους κοινωνικούς αγώνες, για να τους ελέγχουν και να τους κάνουν να στηρίζονται εξ'ολοκλήρου απ'αυτές. Εκτός αυτού, αντιλήψεις που θέλουν το πανεπιστήμιο να υπάρχει ως ιδεολογικός μηχανισμός του Κράτους και μόνο οδηγούν στο ότι αρκεί η ιδεολογική ηγεμονία στο πανεπιστήμιο, πράγμα που κατακτιέται εν μέρει με προκυρηξεις τους που ψηφίζονται από όργανα του συλλόγου.

Το άλλο προβληματικό που έχουμε παρατηρήσει είναι η άτυπη σχέση ανάθεσης μεταξύ ψηφοφόρου και πλαισίου. Υπάρχουν φορές που φοιτητές μέσα σε μία συνέλευση έχουν ψηφίσει πλαίσια χωρίς να έχουν ιδέα τι γράφει μέσα μόνο και μόνο επειδή καλύπτονταν από μία δράση(π.χ κατάληψη της σχολής) χωρίς να διεκδικούν κι αυτοί το λόγο τους στην όλη διαδικασία. Βέβαια υπάρχουν και χειρότερες καταστάσεις όπως τ'ότι υπάρχουν φοιτητές που ψηφίζουν στην ουσία το σχήμα αυτό καθ'εαυτό κι όχι την πρόταση που καταθέτει ή/και δεν ενδιαφέρονται για το τι, πώς, γιατί και από ποιον θα υλοποιηθεί.

Τα πλαίσια όμως ακόμα και με τις καλύτερες διαθέσεις να κατατίθενται συμβάλλουν ενεργά στην αναπαραγωγή του είδους της ανάθεσης που περιγράψαμε παραπάνω. Δεν αμφιβάλουμε ότι κανένας αγωνιστής ή αγωνιστικό σχήμα αντιτίθεται στην ανάθεση αλλά από την εμπειρία μας κιόλας προέκυψε με εμφανή τρόπο αυτό το συμπέρασμα βλέποντας αυτά που περιγράψαμε παραπάνω.

Η δική μας ύπαρξη σε όλα αυτά και ο χειρισμός μας.

(Υποσημείωση) Να ξεκαθαρίσουμε πως τα παρακάτω δεν τα γράφουμε για να φανούμε “καλοί”, “σωστοί”, “ηθικοί” ή οτιδήποτε αλλά τα γράφουμε σαν μία κατάθεση εμπειριών που μπορεί να χρησιμεύσουν σε αγωνιστές φοιτητές που θέλουν να παρέμβουν σαν άτομα στις διαδικασίες του συλλόγου αλλά και στις συλλογικότητες που ενδέχεται να προκύψουν μέσα απ'τον αγώνα και θα διεκδικήσουν χώρο και χρόνο μέσα σε αυτόν.

Οφείλουμε να ομολογήσουμε πως εξ'αρχής δεν ήμασταν σίγουροι για το πώς θέλουμε και πώς θα ήταν καλύτερο να παρέμβουμε. Απ'την αρχή υπήρχε το δίλημμα αν οι Γενικές Συνελεύσεις είναι το όργανο του κινήματος που σκεφτόμασταν ή αν τελικά χρειάζονται άλλες δομές και διαδικασίες.

Αυτό που κάναμε ήταν να δοκιμάσουμε σχεδόν τα πάντα στα πλαίσια της Γ.Σ.. Κατεβήκαμε στην συνέλευση μοιράζοντας απλά προκυρήξεις και κάνοντας τοποθετήσεις χωρίς πλαίσιο, άλλη φορά κατεβάσαμε πλαίσιο “λόγου” δηλαδή μία πρόταση μετωπική που έχει στόχο την αυτοδιάλυσή της μετά την ψήφισή της, προτείναμε η συντονιστική επιτροπή κατάληψης να παράγει ξεχωριστό πολιτικό λόγο και δράση από την απόφαση της Γ.Σ., καταθέσαμε ένα πάλι υπό αυτοδιάλυση πλαίσιο προτείνοντας την σύσταση ομάδων εργασίας μέσα από τη Γ.Σ. που θα υλοποιήσει δράσεις που είχαμε προτείνει εμείς αλλά και όποιος άλλος είχε κάτι στο μυαλό του.

Μπροστά μας συναντήσαμε τα τείχη των πλαισίων-κάστρων, αλλά κυρίως το τέρας της ανάθεσης με φοιτητές να μας λένε “καλά τα λέτε, θα σας ψηφίσω”, ή “επιτέλους κάποιος έπρεπε να τα πει” χωρίς να σκεφτούν καν να το διεκδικήσουν από μόνοι τους ή μαζί με εμάς. Επίσης, ανασταλτικό ρόλο στη διατύπωση και την πιθανότητα υλοποίησης των προτάσεών μας έπαιξε η συνήθεια και ο φόβος της αλλαγής, με φράσεις του τύπου “ε τώρα έτσι γίνεται τόσα χρόνια, τώρα θα τ'αλλάξουμε;” και άλλα τέτοια που μας έκαναν να νιώθουμε ότι άλλα λέμε και άλλα εννοούμε!